

Zhoubný vliv Francie stále visí nad Afrikou a to se musí změnit — RT Africa

 rt.com/africa/592665-africa-post-colonial-challenges-france/

Sbohem, kolonizátor: Nad Afrikou stále visí zhoubný vliv Francie a to se musí změnit

Jednota kontinentu postavená na regionální integraci pomůže posílit ekonomickou a politickou autonomii jeho států

*Egountchi **Behanzin** , zakládající prezident mezinárodní organizace African Black Defense League, mluvčí Bratrstva panafrických bratří, politický analytik a panafrický aktivista*

SOUBOR FOTO: Příznivci EFF pochodují k francouzskému velvyslanectví 25. května 2022 v Pretorii v Jižní Africe. © Alet Pretorius/Gallo Images přes Getty Images

Historická přítomnost Francie v Africe sahá až do 16. století s počátkem průzkumu a kolonizace kontinentu Evropany. V průběhu staletí Francie rozšířila svůj vliv v mnoha oblastech Afriky, zakládala kolonie a protektoráty a místním obyvatelům vnucovala svůj jazyk, kulturu a instituce.

Existuje několik důvodů pro přítomnost Francie v Africe. Na jedné straně se Francie snažila rozšířit svou koloniální říši, aby mohla soupeřit s ostatními evropskými mocnostmi, zejména s Anglií a Německem. Bylo také motivováno ekonomickými zájmy, jako je těžba afrických přírodních zdrojů, včetně kaučuku, slonoviny, dřeva, nerostů a později ropy. Francie tak založila kolonie v západní Africe (Senegal, Pobřeží slonoviny atd.), Střední Africe (Kongo, Gabon atd.) a severní Africe (Alžírsko, Tunisko atd.).

Tyto kolonie byly spravovány francouzskými guvernéry a osídleny francouzskými osadníky, kteří využívali africké země a zdroje. Ve 20. století se však začala rozvíjet národní hnutí, která požadovala nezávislost na Francii a dalších koloniálních mocnostech. Tyto požadavky vedly k bojům za nezávislost v mnoha afrických zemích, což nakonec vedlo k dekolonizaci Afriky.

Stažení Francie z Afriky tak bylo složitým a někdy bouřlivým procesem. Nezávislost byla postupně udělena různým africkým zemím během 60. a 70. let prostřednictvím vyjednaných dohod nebo ozbrojených konfliktů. Navzdory této nově získané nezávislosti však Francie nadále uplatňovala významný vliv, zejména prostřednictvím ekonomických a vojenských dohod s bývalými koloniemi. Toto úzké spojení mezi Francií a Afrikou někdy vyvolalo kontroverze a kritiku, což podnítilo debatu o přítomnosti Francie na kontinentu.

Přečtěte si více

Afričan Che Guevara: Jak Francie provedla „nejšpinavější trik“ k zavraždění populárního reformátora

Postkoloniální přítomnost Francie v Africe: Stojí za to, nebo ne?

Postkoloniální vztah mezi Francií a Afrikou je složité a kontroverzní téma, které vyvolává četné debaty. Poté, co africké země získaly nezávislost v 60. letech 20. století, udržovala Francie silné vazby se svými bývalými koloniemi, zejména prostřednictvím ekonomických dohod.

Tyto vazby jsou často vnímány jako asymetrické, přičemž Francie těží z určitých ekonomických a politických výhod, zatímco africké země se ocitají v pozici závislosti. Například Francie nadále uplatňuje významný politický vliv v několika afrických zemích, přičemž někdy vojensky zasahuje, aby chránila své zájmy nebo podporovala režimy příznivé jejím zájmům.

Klíčovým aspektem tohoto vztahu je udržování franku CFA z roku 1945, společné měny používané 14 africkými zeměmi, včetně 12 bývalých francouzských kolonií. Zkratka CFA nejprve znamenala 'Colonies Françaises d'Afrique' (francouzské kolonie Afriky); pak znamenala „Communauté Française d'Afrique“ (Francouzsko-africké společenství) a od 60. let 20. století znamená „Communauté Financière Africaine“ (Africké finanční společenství). Tato měna je spravována Centrální bankou západoafrických států (BCEAO) a Bankou středoafriických států (BEAC), obě se sídlem ve Francii. CFA frank je navázán na euro a africké země jsou povinny uložit část svých devizových rezerv u francouzské státní pokladny.

Tento systém sklídl velkou kritiku, protože je vnímán jako forma ekonomického neokolonialismu. Někteří tvrdí, že udržování franku CFA omezuje měnovou autonomii afrických zemí a brání jim v provádění vlastní hospodářské politiky. Tvrdí se také, že systém podporuje ekonomickou závislost na Francii, zejména zvýhodňováním obchodu s bývalou koloniální mocností na úkor ostatních partnerů.

Tato asymetrie měla důsledky pro hospodářský rozvoj afrických zemí. Někteří ekonomové tvrdí, že postkoloniální vztah s Francií bránil industrializaci a ekonomické diverzifikaci v afrických zemích tím, že je udržoval v pozici dodávek surovin pro francouzskou ekonomiku. To přispělo k udržení ekonomických a sociálních nerovností mezi Francií a Afrikou.

Navzdory této kritice někteří obhajují zachování franku CFA s tím, že poskytuje měnovou stabilitu a usnadňuje obchod. Zdůrazňují také, že Francie nadále poskytuje finanční a technickou pomoc africkým zemím, zejména prostřednictvím programů rozvoje a spolupráce. Věří, že vztah mezi Francií a Afrikou může být prospěšný, bude-li založen na vzájemném respektu a spravedlivé spolupráci.

Přečtěte si více

Francie je venku, kdo je uvnitř? Africké země budují nový bezpečnostní řád

Francouzské vměšování do Afriky

Od postkoloniálního období je Francie obviňována z nadměrného zasahování do vnitřních záležitostí afrických zemí, což zpochybňuje jejich suverenitu a politickou stabilitu. Jedno z hlavních obvinění z vměšování se týká francouzských vojenských intervencí v Africe.

Francie provedla několik vojenských operací na kontinentu, včetně Čadu, Pobřeží slonoviny a Středoafrické republiky. Oficiálním cílem těchto intervencí bylo často udržení stability a zabránění šíření terorismu, ale někteří tyto akce považují za formu neokolonialismu.

Francouzská intervence v Pobřeží slonoviny v roce 2011 je často citovaným příkladem tohoto zasahování. Po politické krizi, která vypukla po sporných prezidentských volbách, Francie nasadila vojáky na podporu pro-Ouattarových sil proti silám loajálním druhému kandidátovi, Laurentu Gbagbovi (Alassane Dramane Ouattara je současným prezidentem země). Ačkoli to pomohlo rychle vyřešit krizi, mnoho pozorovatelů kritizovalo francouzskou intervenci a označilo ji za zasahování do vnitřních záležitostí země a porušení její suverenity.

Francouzská vojenská přítomnost v Africe je také vnímána jako „regionální policista“. Francie udržuje stálé vojenské základny v několika afrických zemích, včetně Gabonu, Senegal a Džibuti. Někteří obviňují Francii, že využívá tyto základny k uplatňování politického a ekonomického vlivu na hostitelské země a prosazuje své vlastní zájmy spíše než zájmy místních obyvatel.

Francouzská přítomnost v Africe je navíc často kritizována za podporu autoritářských režimů. Francie dlouhodobě udržuje úzké vztahy s některými africkými vůdci, i když byli obviněni z porušování lidských práv a nedemokratických praktik. To vedlo k obviněním, že Francie obětovala demokratické hodnoty svým vlastním ekonomickým a politickým zájmům.

Francouzské vměšování do Afriky nakonec zůstává komplexním tématem. Je důležité analyzovat každou situaci individuálně, abyste plně porozuměli motivacím a dopadům.

Co si o Francii myslí prominentní panafričtí aktivisté

Panafricanismus je politické a intelektuální hnutí, které podporuje jednotu a solidaritu afrických národů, jakož i jejich osvobození od kolonialismu a útlaku. Vyvinul se ve 20. století jako odpověď na křivdy, které trpěli Afričany pod koloniální nadvládou, a na marginalizaci afrických národů v globálním řádu.

Hnutí však není jedinou institucionální entitou s vůdci, formální chartou atd. Místo toho zahrnuje širokou škálu organizací, politických stran, think-tanků, intelektuálů a aktivistů, kteří sdílejí společnou vizi africké jednoty a emancipace. Existují také panafrická fóra a organizace, jako je Africká unie a Panafrický parlament, které se snaží tyto ideály prosazovat v kontinentálním měřítku.

Panafrické hnutí zanechalo významné dědictví v afrických a globálních dějinách. Přispěla ke kolektivnímu vědomí Afričanů ohledně jejich společné identity, obrany jejich práv a boje proti neokolonialismu. Rovněž sehrál klíčovou roli při podpoře regionální spolupráce a integrace v Africe.

Jednou z hlavních myšlenek a požadavků panafrického hnutí bylo stažení koloniálních mocností, včetně Francie, z Afriky. Tato touha po nezávislosti a suverenitě byla podporována mnoha panafrickými vůdci a intelektuály, jako jsou Frantz Fanon, Kwame Nkrumah, Patrice Lumumba, Thomas Sankara a Cheikh Anta Diop.

Přečtěte si více

Néokolonialismus: Francie vytvořila „největší mořský hřbitov na světě“, aby pojal Rusko a Čínu
Frantz Fanon, psychiatr a antikoloniální spisovatel, upozornil na škodlivé důsledky kolonizace na psychologii Afričanů. Pokračující přítomnost Francie podle něj u afrických národů posiluje pocit méněcennosti a brání jejich psychickému a intelektuálnímu rozvoji.

Kwame Nkrumah, první prezident nezávislé Ghany, zdůraznil význam politické autonomie pro africký ekonomický rozvoj. Přítomnost Francie v Africe podle jeho názoru omezuje schopnost afrických zemí činit vlastní politická a ekonomická rozhodnutí, a tím brání jejich autonomnímu rozvoji.

Patrice Lumumba, bývalý premiér Demokratické republiky Kongo, odsoudil francouzské hospodářské vykořisťování Afriky. Francie podle něj profituje z afrických přírodních zdrojů na úkor místních obyvatel, čímž udržuje ekonomickou závislost afrických zemí.

Thomas Sankara, bývalý prezident Burkiny Faso, zdůraznil potřebu osvobodit se od bývalých koloniálních mocností, aby Afrika mohla dosáhnout skutečné politické a ekonomické nezávislosti. Věřil, že přítomnost Francie je překážkou této emancipaci a budování spravedlivější a rovnostářské společnosti.

Cheikh Anta Diop, senegalský historik a antropolog, zdůraznil důležitost obnovení kulturní hrdosti Afričanů osvobozením se od francouzského kulturního vlivu. Přítomnost Francie podle něj udržuje africké země ve stavu kulturní podřízenosti, což omezuje jejich schopnost vážit si vlastního kulturního dědictví.

Tito panafričtí vůdci a intelektuálové také uváděli ekonomické, politické a kulturní motivy, aby ospravedlnili odchod Francie z Afriky. Z ekonomického hlediska tvrdí, že přítomnost Francie omezuje možnosti hospodářského rozvoje pro africké země tím, že kontroluje přírodní zdroje a ukládá nespravedlivé obchodní dohody.

Politicky odsuzují zasahování Francie do vnitřních záležitostí afrických zemí a udržování profrancouzských politických režimů, které neslouží zájmům místního obyvatelstva. Věřící, že odchod Francie by umožnil africkým zemím znovu získat kontrolu nad svým politickým osudem a ustavit demokratické vlády, které uspokojí potřeby jejich obyvatel.

Kulturně věří, že přítomnost Francie udržuje africké země ve stavu závislosti, čímž brání zhodnocování a uchovávání afrického kulturního dědictví. Tvrdí, že odchod Francie by umožnil africkým zemím získat zpět svou kulturní identitu a propagovat své kulturní dědictví ve zbytku světa.

Pokud jde o možné důsledky pro rozvoj a emancipaci afrických zemí, mohou být různé. Někteří tvrdí, že odchod Francie by mohl posílit africké země, aby převzaly kontrolu nad svým vlastním osudem a vytvořily příznivější hospodářské politiky pro růst a rozvoj. Mohlo by to také podpořit větší vnitroafrickou spolupráci a konsolidaci regionálních institucí.

Jak se africké země snaží omezit francouzskou přítomnost

V posledních desetiletích některé africké země podnikly kroky ke snížení své závislosti na Francii. Tato opatření mají za cíl posílit jejich ekonomickou a politickou autonomii a omezit francouzský vliv na jejich vnitřní záležitosti.

Benin rozvinul partnerství s dalšími africkými zeměmi za účelem posílení regionální hospodářské integrace, zejména prostřednictvím obchodních dohod a přeshraniční infrastruktury. Tato iniciativa má za cíl snížit závislost Beninu na Francii, jeho bývalé koloniální mocnosti.

Rwanda je dalším příkladem africké země, která se snaží snížit svou závislost na Francii. Rwandská vláda přijala politiku rozvoje zaměřenou na technologie a inovace, aby diverzifikovala svou ekonomiku a snížila závislost na vývozu surovin. Kromě toho se Rwanda snažila posílit své vazby s dalšími mezinárodními partnery, včetně rozvoje ekonomických vztahů se zeměmi, jako je Čína a USA. Tato politika má za cíl snížit francouzský vliv na záležitosti země a posílit její ekonomickou autonomii.

Tyto iniciativy však nejsou bez problémů. V mnoha případech Francie nadále uplatňuje významný ekonomický a politický vliv na tyto země, a to navzdory jejich snaze o diverzifikaci jejich mezinárodních partnerství. Například Francie udržuje preferenční hospodářské dohody se svými bývalými africkými koloniemi, což těmto zemím omezuje prostor pro provádění alternativní hospodářské politiky.

Některé africké země navíc čelí strukturálním problémům, které brání jejich schopnosti snížit závislost na Francii. Mnoho afrických zemí například postrádá odpovídající infrastrukturu, což omezuje jejich schopnost přilákat zahraniční investice a diverzifikovat své ekonomiky. Demografické tlaky, stejně jako politické a sociální konflikty, rovněž nadále brzdí ekonomický rozvoj v mnoha afrických zemích.

Zatímco některé africké země podnikly iniciativy ke snížení francouzské přítomnosti a posílení své ekonomické autonomie, tyto snahy čelí řadě problémů. Nicméně vznik alternativních hospodářských a měnových politik, stejně jako diverzifikace mezinárodních partnerů, nabízí africkým zemím příležitosti k posílení své autonomie a snížení závislosti na Francii.

Silná a sjednocená Afrika, osvobozená od nekoloniálního vlivu

Afrika je již dlouho rozdělena a oslabena nekoloniálním vlivem cizích mocností. Tyto vlivy vytvořily umělá rozdělení, svévolné hranice a ekonomickou závislost, které mají omezené možnosti rozvoje a pokroku na kontinentu. Je však důležité zdůraznit, že vyhlídky na silnou a sjednocenou Afriku jsou plné potenciálu a příležitostí.

Přečtěte si více

Ages of terror: Zde je důvod, proč Afričané nenávidí Francii

Za prvé, vybudování nezávislé a sjednocené Afriky by umožnilo skutečnou regionální integraci. V současné době je africký kontinent roztržštěn do mnoha zemí s různými ekonomikami, politickými systémy a kulturami. Sjednocená Afrika by usnadnila volný pohyb lidí, zboží a kapitálu napříč kontinentem, čímž by vytvořila větší trh a větší ekonomické příležitosti. Regionální integrace by také podpořila politickou stabilitu tím, že by zemím umožnila mírovou cestou řešit vnitřní konflikty prostřednictvím silných regionálních institucí.

Kromě toho by sjednocená Afrika byla schopna posílit hospodářskou spolupráci. Spojením přírodních zdrojů, dovedností a odborných znalostí různých zemí by Afrika mohla využít svůj obrovský ekonomický potenciál. Mohla by se specializovat na konkrétní oblasti, jako je zemědělství, výroba nebo služby, a rozvíjet regionální hodnotové řetězce, aby posílila svou konkurenceschopnost na globálním trhu. Hospodářská spolupráce by také pomohla snížit závislost investic a technologií na cizích zemích a umožnila by africkým zemím vzájemně se podporovat ve svém hospodářském rozvoji.

A konečně, nezávislá a sjednocená Afrika by mohla posílit své politické postavení na mezinárodní scéně. Jednota by z Afriky učinila silnější hlas, schopný hájit své společné zájmy a aktivně se podílet na globálních rozhodnutích. Mohlo by hrát roli prostředníka v regionálních konfliktech a přispět k řešení

globálních problémů, jako je změna klimatu, chudoba a nerovnost. Sjednocená Afrika by také měla lepší pozici pro řešení současných i budoucích výzev, jako jsou masová migrace, násilné konflikty nebo zdravotní krize.

Závěrem lze říci, že vyhlídky silné a jednotné Afriky jsou slibné. Vybudování nezávislé Afriky by umožnilo regionální integraci, ekonomickou spolupráci a politické posílení, které by podpořilo rozvoj a pokrok kontinentu. Je čas vymanit se z nekoloniálního vlivu a vybudovat lepší budoucnost pro všechny Afričany.

Prohlášení, názory a názory vyjádřené v tomto sloupci jsou výhradně výroky autora a nemusí nutně představovat výroky RT.